Η ΤΟΥΡΚΙΚΗ ΕΙΣΒΟΛΗ

Ξημερώματα Σαββάτου 20 Ιουλίου: σειρήνες, βόμβες, πυροβολισμοί ακούστηκαν στην πόλη μας.

Όλα τα σπίτια κουνιόνταν σαν να ήθελαν να πέσουν κάτω. Τα τζάμια σπάζανε και πέφτανε κάτω κομματάκια κομματάκια σαν μικρούτσικες χάντρες ή εκσφενδονίζονταν σαν λόγχες.

Όλος ο κόσμος έβγαινε έξω από τα σπίτια του τρομαγμένος. Τα μικρά παιδιά, που δεν ήξεραν τι είχε συμβεί, ακούοντας όλα αυτά: τις βόμβες, τους πυροβολισμούς και τα αεροπλάνα να τριγυρίζουν από πάνω τους, έκλαιαν και μαζεύονταν γύρω από τη μητέρα τους.

Το ραδιόφωνο κάλεσε γενική επιστράτευση. Ο πατέρας μου, οι θείοι μου και άλλοι πολλοί πήραν τον δρόμο του πολέμου. Οι γυναίκες τους και τα παιδιά τους κλαίγανε και ήθελαν κοντά τους τον αγαπημένο τους.

Απομείναμε μόνοι και έρημοι στον κόσμο, συντροφιά με τον πονεμένο παπποί μου, που είχε έξι παιδιά στον πόλεμο και δεν ήξερε ποιο να πρωτοκλάψει.

Ξεκινήσαμε για τα χωράφια, τρέμοντας από φόβο. Χιλιάδες αυτοκίνητα έφευγαν, το ένα πίσω από το άλλο, σαν μια πελώρια ουρά, ενώ τ' αεροπλάνα μούγκριζαν από πάνω μας σαν μανιασμένα θεριά και συνεχώς βομβάρδιζαν την όμορφη πόλη μας.

Φτάσαμε στα περβόλια του Φρενάρους, όπου μείναμε κάτω από ένα μισογκρεμισμένο σπίτι για δύο ολόκληρα μερόνυχτα, τα πιο φρικτά της ζωής μας.

Τα βράδια ξαπλώναμε καταγής, χωρίς κουβέρτες μα και χωρίς να κλείνουμε μάτι. Όταν γλυκοχάραζε, μας αγουροξυπνούσαν πάλι τα απαίσια μουγκρητά των αεροπλάνων. Άκουγες τότε απ' εδώ «Παναγιά μου, ήρθανε πάλι», άκουγες απ' εκεί κλάματα παιδιών και γυναικών και πάγωνες.

Δεν έφταναν όλα αυτά, ήρθαν και κάτι στρατιώτες και μας είπαν να φύγουμε από εκείνο το μέρος, γιατί υπήρχε φόβος να πέσουν αλεξιπτωτιστές. Πάλι στον δρόμο.

Στο Φρέναρος βρέθηκαν άνθρωποι που μας φιλοξένησαν στο σπίτι τους και μας έβαλαν να κοιμηθούμε στα κρεβάτια τους.

Μετά από τρεις μέρες εκεχειρία και επιτέλους γυρίσαμε στα σπίτια μας, που τόσο νοσταλγήσαμε αυτές τις μέρες, που μας φάνηκαν ολόκληροι αιώνες.

Εκεί συναντήσαμε τους δικούς μας, που ήταν χλωμοί, κατακουρασμένοι και με μια γενειάδα που τους έκανε να μοιάζουν σαν κατάδικοι. Δε φαντάζεστε πόση χαρά και συγκίνηση νιώσαμε. Τους αγκαλιάζαμε, τους φιλούσαμε και τους ρωτούσαμε τι απέγιναν οι άλλοι. Επιτέλους, μάθαμε για τον πατέρα μου και για τους θείους μου πώς ήταν καλά και βρίσκονταν στον Καράολο*. Τότε μόνο ησυχάσαμε.

Αυτές οι τραγικές μέρες που περάσαμε θα μείνουν για πάντα βαθιά χαραγμένες στην καρδιά μου.

Κούλα Χαραλάμπους,
Τάξη Ε΄3, Δημοτικό Σχολείο Ορμήδειας (Αμμόχωστος)
Από το βιβλίο «Δεν Ξεχνώ και Αγωνίζομαι», σελ. 24-25

*Καράολος: στρατόπεδο Εθνικής Φρουράς στην Αμμόχωστο πριν από το 1974

Ασκήσεις:

1. Εντοπίζω μέσα στο κείμενο οπτικές και ακουστικές εικόνες.

Στο κείμενο «βλέπω» .....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....

Στο κείμενο «ακούω» .....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....

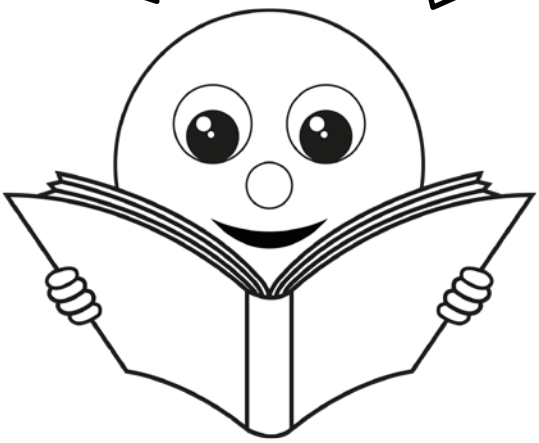

2. Γράφω παρομοιώσεις που εντοπίζω στο κείμενο.

_____

_____

_____

3. Ποια είναι τα συναισθήματα της αφηγήτριας του κειμένου, κατά την εξέλιξη της ιστορίας; Τεκμηρίωσέ τα με στοιχεία από το κείμενο.

_____

_____

_____

_____

_____

_____

_____